

Wilhelm Ottó

Liszt: Magyar fantázia

Susog a sás, zizeg a nád,
a harmaton szellő lebben,
sűrű álmot szertefoszlát,
messze kergeti a csendben,

lopószik a gyökerek közt,
szökken, gerjed, türelmetlen:
szemét dörzsöli a hajnal,
lúktet, árad feszesebben .

Megroppantja az ég jegét
a pirkadat láng szigonya,
fény szivárog rétre, lápra
és rálel egy madárhadra.

Felröppen a fészkeről a
karcsú lábú darumadár;
tollai közt hűség bújik,
ezért mindig csak visszaszáll:

szabadság a szárnya alatt,

ámde várja a szülőföld
és a kecses égi vándor
hosszú útról térve itt költ.

Templom előtt áll két huszár,
nyalka mundér feszül rajtuk,
magabiztos tekintetük,
kipödörve hegyes bajszuk,

hosszan nézik a hű madárt,
égi testvért, sorsuk mását,
benne látják életüknek
küzdését és megnyugvását.

Örök példa és tanulság:
addig repülünk míg élünk,
mint a huszár, ha vágtazik:
számára a világ megszűnt.

Templomból a falu népe
átítatva áhítattól,
lelkét váltva, lassan lépked,
de a téren verbunkos szól!

A két huszár méltósággal,
mint a daru, büszkén táncol:
minden lépés figyelmet vonz,
megbabonáz, odaláncol;

mundérukon fényes a gomb,
csákójukon arany zsinór,
olyan fürgén jár a lábuk
csizmájukról szétszáll a por.

Aztán kardot ránt az egyik,
égre karcol, nagyot suhint:
penge fénylik, ahogy süvít,
mellettük két pejló nyerít.

Körülállják a legények,
nyelvük szárad, szemük tágul,
tenyerük síkosra izzad,
izzó tekintetük kábul.

Felpezsdül a legényekben
a virtus és küzdés kedve,
babonázva követik a
kettő huszárt irigykedve.

Hiába sír minden anya
s hullajt könnyet minden mátká:
tenyérbe csap, iratkozik,
győz a haza csábítása.

Szív zakatol ahogy lépnek
úgy sietnek a kocsira:
vár reájuk a sok kaland
hívja őket számos csoda.

Felröppen a fészkeről a
karcsú lábú darumadár;
tollai közt hűség bújik,
ezért mindig csak visszaszáll.....

2023-04-07